

РЕШЕНИЕ

№ 8142

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 19.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **7955** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „АД КАРАВАНИНГ“ ГмбХ, регистрирано в Районен съд Меминген, Германия, ЕИК: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2 срещу РА № Р-22221022002012-091-001/09.03.2023 г. , потвърден с Решение № 958/11.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С., при Централно управление на Национална агенция по приходите. С РА са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на данъка от 115 924,77 лв. за данъчни периоди от м. 04.2019 г. , м. 06.2019 г. и м. 07.2019 г., както и лихви за забава в размер на 43 416,55 лв.

РА се оспорва като незаконосъобразен, поради противоречието му с материалния и процесуалния закон. Моли отмяна на РА. Претендира деловодни разноски.

Ответникът Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С., при Централно управление на Национална агенция по приходите оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, като се приемат съображенията за потвърждаване на РА с горечитираното решение, постановено от него. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа

и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на РА в обжалваната част по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Със заповед за възлагане на ревизията № Р-22221022002012-020-001/20.04.2022 г., връчена по електронен път на 25.05.2022 г., изменена със заповед за изменение на ЗВР № Р-22221022002012-020-002/24.08.2022 г. , е възложено извършването на ревизия жалбоподателя за определяна на задължения по ЗДДС за периоди от 01.04.2019 г. до 25.07.2019 г. Заповедите са издадени от И. К. А., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена с функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 1 от ДОПК със заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на и.д. директор на ТД на НАП С., Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г. и Заповед № З-ЦУ-663 на зам изп. дир. на НАП. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад РД № Р-22221022002012-092-001/08.11.2022 г. , връчен на 09.02.2023 г. , като в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са представени писмени възражения. Ревизията приключва с процесния РА № Р-22221022002012-091-001/09.03.2023 г. , издаден от И. К. А., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. – орган възложил ревизията и Н. Ч. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т. – ръководител на ревизията, връчен на 21.04.2023 г. При изложените факти и относно валидността на издадените в ревизионното производство актове от органи при ТД на НАП В. Т., настоящият състав приема следното: по горе се излъжи, че органите по възлагане и ръководство на ревизията И. К. А. и Н. Ч. Т. са на длъжност в ТД на НАП В. Т., докато процесната ревизия се извършва от местно-компетентната ТД на НАП С.. Установи се, обаче, че функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 1 от ДОПК на А. и Т. са възложени със заповед № РД-01-787/08.11.2021 г. на и.д. директор на ТД на НАП С. в изпълнение на компетентността му по чл. 112, ал. 1 от ДОПК във вр. чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК по отношение на служители от териториално некомпетентна ТД, но която некомпетентност е преодоляна на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК със Заповед № З-ЦУ-3287/08.11.2021 г. и Заповед № З-ЦУ-663 на зам изп. дир. на НАП /л.л. №№ 26-32/. Видно от цитираните заповеди, процесните служители на ТД на НАП В. Т. надлежно и съобразно разпоредбите на чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, законно е оправомощен от зам. изп. Директор на НАП, на което такова право за оправомощаване е възложено от изп. Директор на НАП. С това оправомощаване, предвид цитираните разпоредби на чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, се преодоляват разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК, според които актовете по кодекса се издават само от органи от местно компетентната ТД на НАП. Такава в случая, и предвид местно компетентната ТД на НАП – С. предвид хипотезата на чл. 8, ал. , т. 5 от ДОПК /прието е, че жалбоподателят чуждестранно лице извършва търговска дейност на територията на [населено място]/ , но предвид цитираните оправомощавания, надлежно компетентни са органите на ТД на НАП – В. Т.. Видно от приложените по делото материали /л.л. №№ 331-359/, това оправомощаване е наложено от дисбаланса в натовареността на отделните ТД на НАП в държавата, поради което не е произволно направено или самоцелно. Процесната ревизия е извършена изцяло от органи на ТД на НАП-В. Т., което не е недопустимо, предвид цитираната практика по организиране на работата на приходната агенция. В този смисъл, неоснователни са възраженията на жалбоподателя за некомпетентност на органите извършили ревизията. Неоснователно е възражението, основано на чл. 112, ал. 2, т.т. 1 и 2 от ДОПК, според която ревизионното производство се образува с

издаването на заповедта за възлагане на ревизията. (2) Ревизията може да се възлага от: 1. органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция; 2. изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Цитираната т. 2 урежда изключителното право на изп. Директор на НАП или определено от него заместник изпълнителен директор да възлага ревизии инцидентно и за всяко данъчно задължено лице на територията на държавата. Това не противоречи на горесцитираните норми на чл. 12, ал. 6 от ДОПК и чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, с които се преодоляват разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК за местно компетентните органи по приходите, когато това се извършва с цел оптимизирането работата на НАП, а не се възлагат конкретни ревизии от лицата по т. 2. Предвид изложеното до тук съдът няма да излага повече по-надолу в мотивите съображения за валидността на актовете, издадени в процесната ревизия от органите на ТД на НАП-В. Т., от гледна точка на компетентността, а ще ги обсъжда, като издадени от надлежен орган.

Както вече се посочи по-горе, за резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад РД № Р-22221022002012-092-001/08.11.2022 г. , връчен на 09.02.2023 г. , като в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са представени писмени възражения и ревизията приключва с процесния РА № Р-22221022002012-091-001/09.03.2023 г. , с който за жалбоподателя са установени задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на данъка от 115 924,77 лв. за данъчни периоди от м. 04.2019 г. , м. 06.2019 г. и м. 07.2019 г., както и лихви за забава в размер на 43 416,55 лв. Както РД, така и РА са издадени във формата по чл. 117 и чл. 120 от ДОПК от надлежни органи. За да издадат този РА, данъчните органи установяват следното от фактическа страна: жалбоподателят е чуждестранно юридическо лице, регистрирано в Германия, поради което би било задължено по ЗДДС само при възникване на условията за регистрацията му по българския закон и само тогава то може да бъде обложено от българските органи по приходите. По смисъла на чл. 82, ал. 1 от ЗДДС, данъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице – доставчик. Чл. 95, ал. 1 и ал. 2 определят кои лица подлежат на регистрация по ЗДДС, а именно: 1. На регистрация по този закон подлежи всяко данъчно задължено лице, което е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки или услуги по чл. 12 и 2. на регистрация по този закон подлежи и всяко данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки или услуги по чл. 12, различни от тези, по които данъкът е изискуем от получателя. Съгласно чл. 96 от ЗДДС определя при какви условия регистрацията на данъчно-задължено лице е задължителна. Критерият, който поставя нормата е постигането на размер на оборота на парични средства от независимата икономическа дейност по чл. 3 от ЗДДС за съответен период. Нормата е променяна през годините, като към относимия период прагът на задължителната регистрация е 50 000 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, когато не е изпълнено задължението за регистрация при преминаване законовия праг на оборота, то за превишаването се дължи данък, по конкретно: за определяне на данъчните задължения на лицето в случаите по чл. 96, ал. 1, изречение второ, когато е било длъжно, но не е подало заявление за регистрация в срок, се приема, че лицето дължи данък за облагаемите доставки, с които надхвърля облагаемия оборот от 84 874 евро /50 000 лв. към относимия период/, от датата, на която е надвишен оборотът, до датата, на която е

регистрирано от органа по приходите, или до датата, на която са отпаднали основанията за регистрация. За облагаемата доставка, с която се надхвърля облагаемият оборот, се дължи данък. Лицето дължи данък и за получените облагаеми доставки на услуги, за които данъкът е изискуем от получателя, и за облагаемите вътреобщностни придобивания, осъществени през този период. При тези законови разпоредби, органите по приходите установяват следното от фактическа страна, което се установява и при съдебното дирени с приетите две ССЕ – главна и допълнителна /л.л. №№ 316-330 и 397-401/:

Италианското дружество L. продава /доставка/ на немското дружество – жалбоподателя стоки /кемпери и каравани/ по две фактури: 2922/26.06.2019 г. за сумата от 43 422,99 евро /кемпер laika koreos 4009/ и 3393/25.07.2019 г. за сумата от 47 534 евро /автокаравана laika ekovip 612/.

Под л.л. №№ 9-20 от делото са приложени два договора от 10.04.2019 г. /споразумение за търговска сделка/, сключени между немското дружество-жалбоподателя и българското дружество „ДИМБО БГ“ ООД, по силата на които жалбоподателят купува от българското дружество кемпер laika koreos 7009, за което се издава фактура № 58/15.04.2019 г. за сумата от 39 300 евро и протокол за предаване на стоката в Германия от 25.03.2019 г. и купува кемпер laika koreos 7012, за което се издава фактура № 59/15.04.2019 г. за сумата от 59 000 евро и протокол за предаване на стоката в Германия от 25.03.2019 г.

Жалбоподателят - немското дружество, продава на българското дружество „ТЕМСПЕД“ ООД по фактура 10002006/02.07.2019 г. за сумата от 48 800 евро кемпер laika koreos 4009.

Жалбоподателят - немското дружество, продава на българското дружество „КЕМПЕР РЕНТ 2019“ ЕООД по фактура 10002005/19.07.2019 г. за сумата от 56 300 евро автокаравана laika ekovip 612.

Жалбоподателят - немското дружество, продава на българското дружество „МОБИСТОР БГ“ ЕООД по фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро кемпер laika koreos 7012.

Жалбоподателят - немското дружество, продава на българското дружество ШИНПО“ ООД по фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро кемпер laika koreos 7009.

Данъчните органи вземат предвид последните 4 продажби на българските дружества, като приемат, че с тях се надвишава горепосоченият праг от 50 000 лв. по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС към относимия период. Приемат, че стоките по четирите сделки с българските дружества /каравани и кемпери/, са се намирали на територията на България преди и по време на сделките, поради което за жалбоподателя, немско дружество, е възникнало задължение за регистрация по чл. 95 от ЗЗД и съответно са възникнали задълженията за ДДС по чл. 102, ал. 4 от ЗДДС, която норма се цитира по-горе. Органите по приходите са приели наличието на хипотезите на чл. 122, ал. 1, т.т. 4 и 5 от ДОПК /липса на счетоводна отчетност/, дали са възможност на жалбоподателя за възражения по чл. 124, ал. 1 от ДОПК, но документи и становище не са представени. Така, процесните задължения са определени по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК.

По делото са спори въпросите от дена страна за задължението на жалбоподателя-чуждестранно лице, да се регистрира по чл. 95, ал. 1 или ал. 2 от ЗДДС и от друга страна – относно факта по движението на стоките между Италия, Германия

и България, за да се приеме или не наличието на вътреобщностна доставка по чл. 7 от ЗДДС – облагаема със ставка 0 , съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДС, наличието на вътреобщностно придобиване по смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗДДС, при което ДДС се плаща от придобиващия, съгласно чл. 84 от ЗДДС или е налице тристранна операция по смисъла на чл. 15 от ЗДДС, при която данъкът са заплаща от получателя съгласно чл. 15, ал. 3 от ЗДДС и чл. 62, ал. 5, т. 3 от ЗДДС.

Предвид изложените спорни факти, съдът приема, че за жалбоподателя-чуждестранно лице, не е налице задължение за регистрация, съответно не може да бъде служебно регистриран по реда на чл. 96 от ЗДДС във вр. чл. 95, ал. 1 от ЗДДС във вр. § 1, т.т. 10 и 11 от ДРЗДДС, доколкото не отговаря на условията за трайна установеност. Жалбоподателят, обаче, подлежи на регистрация, съответно на служебна регистрация, на основание чл. 95, ал. 2 от ЗДДС, която предвижда, че на регистрация по този закон подлежи и всяко данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и извършва облагаеми доставки на стоки или услуги по чл. 12, различни от тези, по които данъкът е изискуем от получателя. Съдът приема, че такива са сделките извършени с четирите български търговски дружества, посочени по-горе, и които са взети предвид от органите по приходите за такива, с които жалбоподателят преминава прага на задължителната регистрация към относимия период по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. По-конкретно, това са сделките по следните фактури, цитирани по-горе: фактура 10002006/02.07.2019 г. за сумата от 48 800 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos 4009 , фактура 10002005/19.07.2019 г. за сумата от 56 300 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на автокаравана laika ekovip 612 , фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos 7012 , фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos 7009. Правилно органите по приходите са изследвали въпроса за движението на тези стоки през границите на Италия, Германия и България, за да преценят, дали не са относими горепосочените правила за ВОД, ВОП или тристранна операция, защото тогава не би се поставил въпросът за задължението на жалбоподателя да се регистрира по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС и съответно за възникване на задълженията му по чл. 102, ал. 4 от ЗДДС. Органите по приходите са изследвали относимите счетоводни документи, обсъдили са и доклад, получен от приходната администрация на Германия, реф. № VAT DE 210268 BG 035484 20211013 G SI F/ 25.10.2021 г. Видно от доклада, немските органи не облагат с ДДС жалбоподателя, доколкото приемат, че от една страна доставките, с които италианското дружество L. продава /доставка/ на немското дружество – жалбоподателя на стоки /кемпери и каравани/ по две фактури: 2922/26.06.2019 г. за сумата от 43 422,99 евро /кемпер laika koreos 4009/ и 3393/25.07.2019 г. за сумата от 47 534 евро /автокаравана laika ekovip 612/, стоките не са минавали на територията на Германия, а са доставяни направо в България, и от друга страна, не облагат с ДДС доставката на жалбоподателят - немското дружество, с която продава на българското дружество „ТЕМСПЕД“ ООД по фактура 10002006/02.07.2019 г. за сумата от 48 800 евро кемпер laika koreos 4009, доставката на жалбоподателят - немското дружество, с която продава на българското дружество „КЕМПЕР РЕНТ 2019“ ЕООД по фактура 10002005/19.07.2019 г. за сумата от 56 300 евро автокаравана laika ekovip 612 , доставката на жалбоподателят - немското дружество, с която продава на българското дружество „МОБИСТОР БГ“ ЕООД по фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро кемпер laika koreos7012 ,

доставката на жалбоподателят - немското дружество, с която продава на българското дружество ШИНПО“ ООД по фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро кемпер laika koreos 7009. За да не обложат посочените четири доставки, органите по приходите в Германия приемат, че доставките се извършват и стоките се предават на територията на България. Приетите по делото приетите две ССЕ – главна и допълнителна /л.л. №№ 316-330 и 397-401/ излагат последователни и безпротиворечиви данни, които на първо място проследяват характера на търговската дейност на жалбоподателя, която разкрива сделки по занятие, при които той придобива каравани и кемпери от италианското дружество L. и ги доставя на контрагенти в различни от Италия и Германия държави, доставя ги и в България. Видно от горещитратрия доклад на немските органи по приходите, стоките по фактури 2922/26.06.2019 г. за сумата от 43 422,99 евро /кемпер laika koreos 4009/ и 3393/25.07.2019 г. за сумата от 47 534 евро /автокаравана laika ekovip 612/, са доставени директно до България и после са продадени на българското дружество „ТЕМСПЕД“ ООД по фактура 10002006/02.07.2019 г. за сумата от 48 800 евро кемпер laika koreos 4009 и българското дружество „КЕМПЕР РЕНТ 2019“ ЕООД по фактура 10002005/19.07.2019 г. за сумата от 56 300 евро автокаравана laika ekovip 612. Настоящият състав приема, че тази търговска операция разкрива разкрива фигурата на тристранна операция по смисъла на чл. 15 от ЗДДС, при която данъкът се заплаща от получателя съгласно чл. 15, ал. 3 от ЗДДС и чл. 62, ал. 5, т. 3 от ЗДДС. Изпълнение са хипотезите на посочената норма, според която **Тристранна операция** е доставката на стоки между три регистрирани за целите на ДДС лица в три различни държави членки А, Б и В, за които са налице едновременно следните условия: 1. регистрирано лице в държава членка А (прехвърлител) извършва доставка на стока на лице, регистрирано в държава членка Б (посредник), което след това извършва доставка на тази стока на лице, регистрирано в държава членка В (придобивач); 2. стоките се транспортират директно от А до В; 3. посредникът не е регистриран за целите на ДДС в държавите членки А и В; 4. придобиващият начислява ДДС като получател по доставката. Самото вещо лице поддържа в откритото съдебно заседание от 02.10.2024 г. , че в случая е налице тристранна операция, като съобразява счетоводните записи и относими документи. Още тук следва да се посочи, че видно от експертизите, доставките са осчетоводени от жалбоподателя като освободени от ДДС пред немските органи по приходите, а данъкът е начислен надлежно от получателите по доставките „ТЕМСПЕД“ ООД и „КЕМПЕР РЕНТ 2019“ ЕООД. По това начисляване данъчните органи не възразяват, поради което и на това основание е недопустимо данъкът да се събира повторно и от доставчика. По-спорен е въпросът с движението на стоките по доставките от жалбоподателя на българското дружество „МОБИСТОР БГ“ ЕООД по

фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро кемпер laika koreos **7012** и на българското дружество ШИНПО“ ООД по фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро кемпер laika koreos **7009**. По делото се установи, че преди тези доставки, стоките са закупени от жалбоподателя от българско дружество, както следва: под л.л. №№ 9-20 от делото са приложени два договора от 10.04.2019 г. /споразумение за търговска сделка/, сключени между немското дружество-жалбоподателя и българското дружество „ДИМБО БГ“ ООД, по силата на които жалбоподателят купува от българското дружество кемпер laika koreos **7009**, за което се издава фактура № 58/15.04.2019 г. за сумата от 39 300 евро и протокол за предаване на стоката в Германия от 25.03.2019 г. и купува кемпер laika koreos **7012**, за което се издава фактура № 59/15.04.2019 г. за сумата от 59 000 евро и протокол за предаване на стоката в Германия от 25.03.2019 г. Протоколите за доставки са частни документи, нямат обвързваща материална доказателствена сила по чл. 78 и сл. от ГПК, поради което и немската данъчна администрация не облага тези доставки с ДДС, като приема, че стоките не са доставени на територията на Гремания. Настоящият състав приема, че стоките по цитираните протоколи са реално доставени от „ДИМБО БГ“ ООД на жалбоподателя в Германия, така, както е посочено в спорните приема-предавателни протоколи. За да приема това, съдът се основава на приетите по делото две ССЕ – главна и допълнителна /л.л. №№ 316-330 и 397-401/ и по конкретно, на поддържаното от вещото лице, че доставките на стоките от „ДИМБО БГ“ ООД на жалбоподателя в Германия, така, както е посочено в спорните приема-предавателни протоколи, впоследствие са доставени на българското дружество „МОБИСТОР БГ“ ЕООД по фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро кемпер laika koreos **7012** и на българското дружество ШИНПО“ ООД по фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро кемпер laika koreos **7009**. Отново съдът посочва, че видно от експертизите, доставките са осчетоводени от жалбоподателя като освободени от ДДС пред немските органи по приходите, а данъкът е начислен надлежно от получателите по доставките „МОБИСТОР БГ“ ЕООД и ШИНПО“ ООД. По това начисляване данъчните органи не възразяват, поради което и на това основание е недопустимо данъкът да се събира повторно и от доставчика. Съгласно чл. 51 от ДОПК вписванията в счетоводните книги се преценяват според тяхната редовност в съответствие с изискванията на Закона за счетоводството и с оглед на другите обстоятелства, установени в хода на производството. В процесния случай тези вписвания са надлежно извършени, няма нарушения на законодателството. Тази

фискална коректност налага извод за реалност на доставките българското дружество „МОБИСТОР БГ“ ЕООД по фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро кемпер laika koreos **7012** и на българското дружество ШИНПО“ ООД по фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро кемпер laika koreos **7009** със стоки от германия. Тази търговска операция разкрива по отношение на получателите по доставките „МОБИСТОР БГ“ ЕООД и ШИНПО“ ООД наличието на фигурата на вътреобщностно придобиване по смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗДДС, според която **вътреобщностно придобиване** е придобиването на правото на собственост върху стока и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, както и фактическото получаване на стока в случаите по чл. 6, ал. 2, която се изпраща или транспортира до територията на страната от територията на друга държава членка, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което е регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка, при което ДДС се плаща от придобиващия, съгласно чл. 84 от ЗДДС.

В заключение следва да се посочи, че видно от счетоводните записвания, както на чуждестранните дружества, така и от тези на българските, фискално и безпротиворечиво са отразени доставки по процесните фактура 10002006/02.07.2019 г. за сумата от 48 800 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos **4009**, фактура 10002005/19.07.2019 г. за сумата от 56 300 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на автокаравана laika ekovip **612**, фактура 10002003/23.04.2019 г. за сумата от 60 000 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos **7012**, фактура 10002001/01.04.2019 г. за сумата от 40 300 евро и предмет на доставка от жалбоподателя на кемпер laika koreos **7009**, при които от български дружества на територията на България се получават стоки от чужбина, като законосъобразно задължението за ДДС се възлага на тях.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, съдът приема, че жалбата следва да се уважи и РА отмени изцяло.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на албоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 11 350 лв. /50 лв. ДТ, 1 000 лв. и 400 лв. експертизи и 9 900 лв. възнаграждение за един адвокат/.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на „АД КАРАВАНИНГ“ ГмбХ, регистрирано в Районен съд Меминген, Германия, ЕИК: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, РА № Р-22221022002012-091-001/09.03.2023 г., потвърден с Решение № 958/11.07.2023 г. на Директора на Дирекция

„Обжалване и данъчно осигурителна практика“ С., при Централно управление на Национална агенция по приходите.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „АД КАРАВАНИНГ“ ГмбХ, регистрирано в Районен съд Меминген, Германия, ЕИК: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 2, на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата от 11 350 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.